

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กรุงเทพมหานครเป็นหน่วยงานในการจัดทำบริการสาธารณะ มีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาในพื้นที่กรุงเทพมหานคร และมีอำนาจในการดำเนินการในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 กำหนดอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานครหลายประการ¹ เป็นต้นว่า การรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน การทะเบียนตามที่กฎหมายกำหนด การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง การผังเมือง การดูแลรักษาที่สาธารณะ การควบคุมอาคาร การสาธารณสุข โภค การสาธารณสุข การอนามัยครอบครัว และการรักษาพยาบาล การจัดให้มีและควบคุมสุสานและฌาปนสถาน การควบคุมการเลี้ยงสัตว์ การควบคุมความปลอดภัย ความเป็นระเบียบเรียบร้อยและการอนามัยในโรงมหรสพ และสาธารณสถานอื่นๆ และหน้าที่อื่นๆ ตามที่กฎหมายระบุให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ เทศบาลนคร หรือตามที่คณะรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมอบหมาย หรือที่กฎหมายระบุเป็นหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร ซึ่งในการจัดทำบริการสาธารณะดังกล่าวได้มีกฎหมายเฉพาะและข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร กำหนดวิธีการและขั้นตอนในการดำเนินการในเรื่องต่างๆ ไว้ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายในการจัดทำสาธารณะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ รัฐจึงจำเป็นต้องบัญญัติกฎหมายที่มีอำนาจบังคับเหนือเอกชนหรือมีบทบัญญัติที่มีสภาพบังคับ (Sanction) โดยมีการกำหนดความผิดและโทษทางอาญาไว้ในกฎหมายหลายฉบับ รวมถึงกฎหมายที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร ซึ่งบัญญัติให้การกระทำที่ฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติของกฎหมายและข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร อันเป็นการกระทบต่อกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพและความปลอดภัยของประชาชน เป็นความผิดและมีโทษทางอาญา

กฎหมายที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานครนั้น เป็นการวางระเบียบแบบแผนของการอยู่ร่วมกันในด้านต่างๆ และเมื่อสังคมไทยมีการขยายตัวเพิ่มมากขึ้น ก็จะมีการกำหนดกฎเกณฑ์เพิ่มขึ้นตามไปด้วย ซึ่งกฎเกณฑ์การจัดระเบียบสังคมดังกล่าวนี้จะออกมาในรูปของ

¹ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528, มาตรา 89.

กฎหมายเทคนิค (Technical law) และการบัญญัติกฎหมายดังกล่าว เป็นการบัญญัติขึ้นเพื่อการแก้ไข ปัญหาหนึ่งในการจัดระเบียบการปกครองในทางบริหารโดยเฉพาะ แตกต่างจากการกระทำความผิด อาญาโดยแท้ ที่มีพื้นฐานมาจากการพัฒนาด้านความสำนึกในทางศีลธรรม แต่อย่างไรก็ดี เพื่อให้ กฎหมายมีผลบังคับใช้ได้ จึงมีความจำเป็นต้องอาศัยบทลงโทษทางอาญามาใช้เป็นบทบังคับ โดย มีการกำหนดความผิดของผู้ฝ่าฝืนให้มีความรับผิดชอบในทางอาญา กล่าวคือ เมื่อผู้กระทำความผิดทำ การฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร จะมีการกำหนดโทษปรับหรือ โทษจำคุกเพื่อเป็นการลงโทษผู้กระทำความผิด โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นโทษที่มีระวางโทษปรับ เล็กน้อย และในกรณีที่มีโทษจำคุกก็จะมีระวางโทษจำคุกกระชั้น ซึ่งรวมถึงกฎหมายภาษีท้องถิ่นด้วย

กฎหมายภาษีท้องถิ่นที่มีโทษทางอาญามีอยู่ด้วยกัน 4 ฉบับ คือ พระราชบัญญัติภาษี โรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 พระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. 2508 พระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510 และพระราชบัญญัติอากรโรงหนังก๊อแป้น พ.ศ. 2540 แต่เนื่องจากในเขตกรุงเทพมหานคร พื้นที่ส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดเป็นที่ดินประเภทที่อยู่อาศัย ประเภทพาณิชยกรรม และประเภท อุตสาหกรรม ซึ่งมีส่วนน้อยมากที่เป็นที่ดินประเภทชนบทและเกษตรกรรม ดังนั้น โดยสภาวะ ทางสิ่งแวดล้อมแล้วในเขตของกรุงเทพมหานครจึงไม่มีการจัดเก็บอากรโรงหนังก๊อแป้น

ความผิดตามกฎหมายที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร แม้ส่วนใหญ่จะเป็น ความผิดอาญาที่มีระวางโทษจำคุกกระชั้นและมีระวางโทษปรับเล็กน้อย แต่มีความผิดประเภท หนึ่งซึ่งเมื่อมีการกระทำอันเป็นความผิดตามที่กฎหมายบัญญัติแล้ว แม้ความผิดในทางอาญาจะมี ระวางโทษเพียงเล็กน้อย แต่ผลของการกระทำนั้นอาจส่งผลกระทบต่อรายได้ของกรุงเทพมหานคร จนทำให้การบริหารราชการในกรุงเทพมหานครขาดเสถียรภาพได้ ซึ่งความผิดนั้นคือความผิด เกี่ยวกับกฎหมายภาษีท้องถิ่นดังกล่าวข้างต้น และเมื่อพิจารณารายได้จากการจัดเก็บภาษีและอากร ของกรุงเทพมหานครที่จัดเก็บเองแล้ว กว่าร้อยละ 80 ของรายได้เป็นเงินที่ได้มาจากการเก็บภาษีและ อากร เช่น ในปี 2554 มีการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน จำนวน 9,525,410,000 บาท ภาษีบำรุง ท้องที่ จำนวน 132,780,000 บาท ภาษีป้าย จำนวน 704,730,000 บาท และอากรฆ่าสัตว์ จำนวน 2,440,000 บาท รวมรายได้ภาษีและอากรที่จัดเก็บเองเป็นจำนวนเงินสูงถึง 10,365,360,000 บาท²

อย่างไรก็ตามการกระทำความผิดอาญาเกี่ยวกับภาษีอากร ไม่ได้มุ่งเน้นการลงโทษต่อ ชีวิตและร่างกาย แต่มุ่งเน้นการลงต่อทรัพย์สินของผู้กระทำความผิดเป็นหลัก เช่น ถ้าเงินค่าภาษี ค้างชำระท่านก็ให้เพิ่มจำนวนเงินขึ้น³ หรือถ้ามิได้มีการชำระค่าภาษีและเงินเพิ่มภายในสี่เดือน

² สำนักการคลัง กรุงเทพมหานคร. (ม.ป.ป.). สืบค้นเมื่อ 10 กุมภาพันธ์ 2555, จาก <http://www.bangkok.go.th/finance/>

³ พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475, มาตรา 43.

ก็ให้ผู้บริหารท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ยึด อาศัย หรือขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ซึ่งค้างชำระค่าภาษีเพื่อนำเงินมาชำระเป็นค่าภาษี ค่าธรรมเนียม และเงินเพิ่ม⁴ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วการกระทำความผิดเกี่ยวกับกฎหมายภาษีท้องถิ่นมักเกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้งและยังมีให้พบเห็นอย่างสม่ำเสมอ โดยผู้กระทำความผิดกล้าที่จะกระทำความผิดมากขึ้นเพราะผู้กระทำส่วนใหญ่เป็นผู้มีความรู้ อาศัยโอกาสในวิชาชีพของตนหรืออาศัยวิชาความรู้หรือเทคโนโลยีระดับสูงในการกระทำความผิด แต่การดำเนินคดีความผิดเกี่ยวกับภาษีท้องถิ่นนั้นมีความค่อนข้างน้อยโดยมีสาเหตุมาจากการที่ผู้บริหารท้องถิ่นเป็นนักการเมืองที่จากการเลือกตั้ง ดังนั้น ผู้บริหารของท้องถิ่นต่างๆ จึงเน้นมาตรการลงโทษในทางแพ่งมากกว่าการดำเนินคดีที่มีโทษทางอาญา แต่นอกเหนือจากมาตรการลงโทษในทางแพ่งดังกล่าว มาตรการในการดำเนินคดีอาญาตามกฎหมายภาษีท้องถิ่นยังคงเป็นมาตรการหนึ่งที่มีความจำเป็นที่จะทำให้เกิดการข่มขู่หรือช่วยยับยั้งมิให้มีการหลีกเลี่ยงกระทำความผิดตามกฎหมายภาษีอากรได้

ความผิดทางอาญาในคดีความผิดตามกฎหมายที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร นอกจากจะบัญญัติให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้มีอำนาจในการดำเนินคดีความผิดที่มีโทษทางอาญาตามที่ปรากฏในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้ว มาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 ยังได้ให้อำนาจผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปลัดกรุงเทพมหานคร รองปลัดกรุงเทพมหานคร หัวหน้าส่วนราชการที่เป็นสำนักหรือเทียบเท่าสำนัก ผู้อำนวยการเขต ผู้ช่วยผู้อำนวยการเขต และข้าราชการกรุงเทพมหานครที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้งมีฐานะเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ตามความหมายของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งหากคำนึงถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายแล้ว การที่มาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 ได้บัญญัติให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีฐานะเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยให้มีอำนาจในการจับ ค้น สอบถามข้อเท็จจริง ยึดหรืออายัดเอกสาร หลักฐาน ยานพาหนะหรือสิ่งใดๆ รวมถึงมีอำนาจในการสอบสวนและเปรียบเทียบปรับ ก็เพื่อให้การดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานครเป็นไปด้วยความรวดเร็ว และสอดคล้องกับนโยบายในการพัฒนากรุงเทพมหานครอันเป็นที่ตั้งเมืองหลวงของประเทศ แต่ในทางปฏิบัติแม้ว่าพนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานครจะได้ทำการตรวจค้น ยึด อาศัยพยานหลักฐาน รวบรวมพยานหลักฐาน และทำการสอบสวนเรื่องราวที่เกิดขึ้นตามที่กฎหมายกำหนดไว้ก็ตาม แต่ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด

⁴ พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475, มาตรา 44.

พนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานครก็ยังคงร้องทุกข์และสรุปสำนวนส่งพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดต่อไปอีก ซึ่งเป็นการไม่สอดคล้องกับกฎหมาย โดยสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการให้ความเห็นในทางกฎหมายของสำนักงานอัยการสูงสุด (กรมอัยการ) ว่าพนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานครไม่มีฐานะเป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพราะพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานครไม่อาจถือได้ว่าเป็นกฎหมายพิเศษ ทั้งยังมิได้มีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะแต่งตั้งให้เป็นพนักงานสอบสวนไม่กำหนดตัวผู้ส่งสำนวนให้อัยการและผู้ให้ความเห็นแย้งไว้⁵ ประกอบกับอีกส่วนหนึ่งมาจากความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาที่มีความเห็นในทำนองเดียวกันว่าพนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานครมีอำนาจสอบสวนคดีอาญาได้ แต่การที่ขาดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับกระบวนการสอบสวนที่สอดคล้องกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จึงทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานครไม่อาจสรุปสำนวนสำนวนส่งให้พนักงานอัยการดำเนินคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาต่อไปได้⁶ และแม้พนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานครจะมีฐานะเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามความหมายของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในการปฏิบัติหน้าที่ก็ตาม แต่กลับมีอำนาจเปรียบเทียบปรับผู้กระทำความผิดได้เฉพาะในกรณีที่มีการจับกุมในระหว่างการเข้าไปตรวจค้นในอาคาร ฯลฯ เท่านั้น ไม่มีอำนาจเปรียบเทียบปรับผู้กระทำความผิดที่ถูกจับกมนอกอาคาร เช่น หาบเร่ แผงลอย หรือผู้กระทำความผิดตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครและตามกฎหมายอื่นซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของกรุงเทพมหานคร⁷

ดังนั้น จึงเป็นปัญหาที่นำมาพิจารณาว่าบทบัญญัติใน มาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 ซึ่งได้บัญญัติขึ้นโดยมีเจตนารมณ์ให้กรุงเทพมหานครสามารถจัดการกระทำความผิดที่มีโทษทางอาญาในความผิดเล็กน้อย แต่เมื่อการปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนดกลับเกิดปัญหาที่ไม่สามารถดำเนินการให้บรรลุตามเจตนารมณ์ของกฎหมายในการจัดการความผิดเล็กน้อยที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ได้ ซึ่งหากพิจารณาถึงลักษณะการปฏิบัติงานแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานครมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านและ

⁵ กรมอัยการ. (2530). *บันทึก เรื่อง ข้อสังเกตและปัญหาข้อขัดข้องในกรณีพนักงานสอบสวนฝ่ายกรุงเทพมหานคร ส่งสำนวนการสอบสวนมายังพนักงานอัยการ*. หน้า 1-2.

⁶ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ก (2550). *บันทึก เรื่อง อำนาจสอบสวนและการเสนอสำนวนคดีอาญาของพนักงานสอบสวนฝ่ายกรุงเทพมหานครเรื่องเสร็จที่ 60/2550*. หน้า 5-6.

⁷ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ข (2528). *บันทึก เรื่อง หารืออำนาจในการเปรียบเทียบกำหนดค่าปรับ (ตามมาตรา 90 แห่งร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ.) เรื่องเสร็จที่ 408/2528*. หน้า 14.

ยังเป็นผู้รู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดตามกฎหมายภาษีท้องถิ่นที่อยู่ในอำนาจของตน การให้พนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานครมีอำนาจและหน้าที่ในการสอบสวนหรือมีคำสั่งในการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับภาษีท้องถิ่นข้างต้น จึงเป็นการช่วยลดปริมาณการดำเนินคดีในชั้น พนักงานสอบสวน และยังเป็นการแบ่งเบาภาระหน้าที่ของพนักงานอัยการในการใช้อำนาจดำเนินคดีอาญา หรือการใช้อำนาจ “ยุติคดี” ฉะนั้น ในเรื่องดังกล่าวจึงควรศึกษาขอบเขตการใช้ อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานคร การตรวจสอบการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ กรุงเทพมหานคร ตลอดจนสถานะทางกฎหมายเพื่อพัฒนาบทบาทอำนาจหน้าที่ของ กรุงเทพมหานคร ให้มีการจัดการคดีภาษีท้องถิ่นที่เป็นความผิดเล็กน้อยให้มีการดำเนินคดีที่รวดเร็ว และเกิดประสิทธิภาพมากขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิดพื้นฐาน หลักเกณฑ์และความหมาย ในการดำเนินคดีอาญาตามบทบัญญัติ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

2. เพื่อศึกษาขอบเขตการใช้อำนาจ การตรวจสอบการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ กรุงเทพมหานคร ตลอดจนสถานะทางกฎหมายของพนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานคร ในการ ดำเนินคดีความผิดกฎหมายภาษีท้องถิ่นที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร ว่าปฏิบัติหน้าที่ สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญาเพียงใดเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติ และบังคับใช้กฎหมายให้เป็นไปอย่างมี ประสิทธิภาพ

3. เพื่อศึกษาข้อบกพร่องของบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เกี่ยวกับการให้อำนาจดำเนินคดีของ พนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานคร สำหรับเป็นแนวทางพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย ระเบียบ ปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง ให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

4. เพื่อวิเคราะห์หาแนวทางปฏิบัติ และรูปแบบที่เหมาะสมในการดำเนินคดีของเจ้าหน้าที่ ในต่างประเทศ เพื่อพัฒนาอำนาจบทบาทหน้าที่การดำเนินคดีของพนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานคร ให้มีความคล่องตัวมากขึ้น เพื่อให้มีการดำเนินคดีที่รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

การดำเนินคดีอาญาเกี่ยวกับกฎหมายภาษีท้องถิ่น อันได้แก่ พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 พระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. 2508 และพระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510 พนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานครไม่สามารถจัดการด้วยการเปรียบเทียบยุดคดีและทำการสอบสวนให้เสร็จสิ้นภายในหน่วยงานกรุงเทพมหานคร แต่กลับต้องทำการร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา อันเป็นการไม่สอดคล้องกับหลักการดำเนินคดีความผิดเล็กน้อยที่เป็น Administrative Offense ดังนั้นเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาบทบาทอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการจัดการคดีภาษีท้องถิ่นที่เป็นความผิดเล็กน้อยให้มีการดำเนินคดีที่รวดเร็วและเกิดประสิทธิภาพ จึงสมควรกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานครมีอำนาจเปรียบเทียบยุดคดี สอบสวน และเสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการในการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายภาษีท้องถิ่น

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มุ่งศึกษาวิเคราะห์การดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายภาษีท้องถิ่น อันได้แก่ พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 พระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. 2508 และพระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510 ประกอบกับการใช้อำนาจตามมาตรา 90 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบัญญัติให้พนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานครใช้อำนาจในการดำเนินคดีที่มีโทษทางอาญาที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร ซึ่งยังไม่มีวิธีจัดการที่รวดเร็วและเกิดประสิทธิภาพ อีกทั้งยังไม่มีหลักเกณฑ์ในการดำเนินคดีอาญาที่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นการศึกษาโดยวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยจะศึกษาเอกสาร ตำรากฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกา บทความเอกสารทางวิชาการ รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ จากสิ่งพิมพ์และเครือข่ายสารสนเทศ (Internet) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาเพื่อนำมาศึกษาและวิเคราะห์อย่างเป็นระบบตามหลักการและวิธีวิจัย เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อสรุปและข้อเสนอแนะและแนวทางในการแก้กฎหมายและระเบียบต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิดพื้นฐานและหลักเกณฑ์ในการดำเนินคดีอาญา ตามบทบัญญัติของกฎหมาย
2. ทำให้ทราบถึงที่มา ขอบเขตการใช้อำนาจการเปรียบเทียบคดีความผิดกฎหมายอาญาที่ท้องถิ่น ตลอดจนสถานะทางกฎหมายของพนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานคร ในการค้น จับ และยึดอายัดสิ่งของ เพื่อดำเนินคดีตามกฎหมายอาญาที่ท้องถิ่นที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร ว่าปฏิบัติหน้าที่สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเพียงใด เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติ และบังคับใช้กฎหมายให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
3. ทำให้ทราบถึงข้อบกพร่องของบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เกี่ยวกับการให้อำนาจดำเนินคดีอาญาที่ท้องถิ่นของพนักงานพนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานคร สำหรับเป็นแนวทางพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย พัฒนาระเบียบปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง ให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
4. เป็นแนวทางปฏิบัติและรูปแบบที่เหมาะสมในการใช้อำนาจในการดำเนินคดีอาญาที่ท้องถิ่นที่มีโทษทางอาญาของพนักงานเจ้าหน้าที่กรุงเทพมหานคร ให้สอดคล้องตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา